

MEDALLA

Aquesta xerrada la dedique als meus pares,
Dolores “la sal” i Tomàs “de la Cooperativa.”

He de confessar –i ho faig de bon grat- que mai no m’havia passat pel cap la possibilitat de ser distingit amb una medalla per part del Consell Valencià de Cultura, ni tan sols coneixia l’existència de premis, tan qualificats, dintre el nostre país. Ara, de sobte, al temps d’haver-me convertit en un octogenari de ple dret, m’arriba aquest guardó que em fa pensar amb noves mampreses il·lusionants, quan ja les quimeres havien perdut la força, arravatada, de la joventut. Sembla que no tota s’ha esfumat, doncs la ment que, afortunadament, roman inquieta i bastant rebel, creu que encara queda molt d’espai lliure en el firmament literari on poden instal·lar-se noves estels. D’il·lusions també és viu, sense dubte. Aquesta darrera m’ha eixerit, però no m’ha enasprit el caràcter, ni la forma de ser, ni de comportar-me. Cal aprofitar totes les possibilitats, doncs el viatge a Ítaca sembla que mai no s’acaba, és llarg i perillós i la creació que està viva, es desperta cada mati amb un nou tapis o potser rep una medalla que fa de la nit un miracle de claror. Mai no és tard si la benaurança arriba. Vet aquí una nova parèmia nascuda de l’esperança.

Meditava tot això de l’aforisme i de la sort, de l’esperança, de la il·lusió, de coses extraordinàries,

de les aventures i les forces, de tot allò que no podia entendre, quan la trucada del correu em dessentanyina la ment i agafe la carta que, a més de notificar-me la concessió del premi – o per això mateix- ha provocat una mena de benèfic tornado que ha obert les finestres de l’enteniment deixant el pas lliure a una glopada d’aire fresc amb la dolçor de la brisa estiuenca. L’estat de satisfacció que m’ha causat l’escrit oficial sols el puc descriure amb l’abús de la sempre enriquidora metàfora que tant pot parlar-ne de vols de campanes, com de refilets d’ocells matiners que saluden la primavera, que encisa i et fa traspasar tots el horitzons marins i muntanyencs, que creus pilotar núvols blancs que anuncien la benefactora pluja d’abril, eixe meravellós més que caldria duplicar seguint les belles paraules del poeta: abril, abril, dues vegades vinguera a l’any. Tot això, i potser més encara, em va provocar la noticia. L’auditori haurà comprovat que n’estic content, absolutament trempat. No n’hi ha per a menys. Sóc una persona major, volenterós i els anys sí que passen per mi. No s’ha d’oblidar que el reconeixement ha arribat quan el camí de tornada està a un tir de pedra, a la vora de la mar blava de la serenitat, a tres lustres d’assolir el segle o tres quinquennis com diria un assalariat. Sóc al girant, amb poques paraules.

En realitat la bona nova, oficialment, diu que la Comissió de Govern del Consell Valencià de

Cultura, per unanimitat –això és molt important per a mi, doncs mai no he sigut home de mitges tintes– ha acordat concedir-me la Medalla de Plata per la meua extensa obra literària i pel meu compromís amb la llengua dels valencians. Llegint i rellegint la gratificant notícia, m’entraven ganes de botar, fer camí pels voltants, seure front a la mar de la cultura, cridar, cridar, cridar, tenint com a oients a tots vostès, seguts també entre el lleó dormit del penyal calpí i el galeó bolcat amb la quilla trencada a martell, que és Bèrnia. Imatges de l’alacantí universal, de les quals la bellesa no ens fa oblidar que els anys en són molts, modere els ímpetus, a la força. Ai els genolls, ai les cames, ai els malucs, ai els turmells, ai tot el cos que, poc a poc, va perdent elasticitat, energia, vida. Més val tard que mai, senyora medalla. No puc botar com jo volgués, el cor, per la seua part, batega amb irrefrenable alegria. En veritat la maleta ja la tenia feta, però mancava del bitllet que em donés el dret a viatjar, o sia el reconeixement d’una institució com la que ho ha fet possible. Ara, pense un tant melangiós, que ja el tinc, que desfaré la maleta i xafaré terra, encara que siga per un temps curt, massa curt i és que se’n està tan bé per ací, segut front a la mateixa mar que navegaren els grecs, els àrabs i tots quants deixaren la seua petja conformant la nostra personalitat. Eixa mar –*mare nostrum*– que permet la conversa silent que sap escoltar i respondre amb la seua anada i tornada, tasca insadollable i eterna de les ones, que

parlen amb encisadora veu si l'oïda està preparada i s'ha sabut preguntar amb amor.

Amb tot i amb això no oblide que cal donar les gràcies a les persones que han fet possible la meua aventura, la meua caminada i potser també la realitat del quadre que n'estem pintant entre tots. Vaig tornar al poble – ja definitivament- quan estaven superats els quaranta i quatre anys de vida. No havia escrit ni una sola línia en valencià i em notava buit. En el meu temps d'estudiant universitari vaig travar amistats amb persones que havien fet de la seua tasca una lluita constant en defensa del valencià i, per la seua causa i exemple, llegia molt i caminava directe vers l'horitzó que volia assolir, malgrat tot encara no escrivia. El Ventura, Fuster, i tants d'altres, però per damunt de tots el nostre paísà Josep Iborra, que dona nom a l'Institut de Benissa, m'apadrinaren intel·lectualment, però fou al tornar a les arrels quan vaig mamprendre el camí recte i definitiu - així pense- que m'ha portat fins el present. Com que la base era sòlida,- de sempre la gent de les dues Marines ha parlat molt bé la nostra llengua- la parla diària la consolidava. Com el meu mestre de primària, i part de secundària, fou l'alcoià Jordi Valor, els constants entrebancs resultaven més assequibles i a més contava amb la col·laboració de dos joves professors que agafaren la voluntària i generosa tasca d'ajudar-me, Àngel Crespo i Pere Cabrera, el primer tristament desaparegut i el segon,

adesiara, ha donat alguna mirada a determinats treballs que he anat fent. A ells es va unir el beniarbegí Tomàs Llopis que, en ocasions, m'ha mostrat alguna travessa venturosa. I com no, el Sendra, creador de l'Editorial Bullent, que fou el copilot de bona part de la meua anada, obrint-li camí a l'obra literària consolidant-la amb el premi de cultura popular que porta el meu nom. Si algun generós col·laborador s'ha quedat fora del rol li demane perdó per l'omissió involuntària, al temps que, aprofitant l'avinentesa, done les gràcies a tots el presents que han oferint la nota de calidesa a l'acte, a l'Alcalde, Joan Baptista Roselló i a Pepa Martí, la Regidora de Cultura, que disposa d'un equip de treball realment extraordinari i, de bell nou i les voltes que siguen necessàries, als membres del Consell Valencià de Cultura, especialment a la vocal Pepa Frau, pels llaços familiars que ens uneixen, al Secretari Executiu de la Comissió de Govern, Jesús Huguet que sempre ha sigut generós en tot el que feia referència a la meua persona i, finalment, al President de la Institució, senyor Santiago Grisolia, per la seua estima al nostre poble.

Moltes gràcies, bona nit i fins la pròxima que, ja posats, segur que n'haurà.

Bernat Capó
Benissa, 17 d'abril del 2013